

at give „de videre fornødne Bestemmelser“, har Ministeriet selvfølgelig nøje maattet vaage over, at de Bestemmelser, det gav, holdt sig indenfor den bestaaende Lovgivnings Grænser, og det har da været henvist til at give sine Bestemmelser væsentlig under Hensyntagen til, hvad der forelaa paa den ene Side om Valgmenighedens Medlemmer — at de vare Sognebaandsløbere, paa hvilke Loven om Løsning af Sognebaandet kom til Anvendelse — paa den anden Side om Valgmenighedens Præst — at han var Præst i Folkekirken. Et vigtigt Hovedpunkt — at Valgmenighedens Medlemmer og Præst i *Forening* danne en *Menighed*, i alt væsentlig ligestillet med Sognemenighederne — har man derimod kun i ringe Omfang kunnet tage Hensyn til, idet man har næret en naturlig Frygt for at gaa Valgmenigheden for nær i de Fordringer, man stillede til den. Naar man nu vil gaa et Skridt videre og aabne Adgang til Dannelse af Valgmenigheder, der have Ret til at benytte Sognekirken, saaledes at man endog kan faa to ligestillede Menigheder indenfor det samme Sogn med Adgang til at benytte den samme Kirke, synes der at være al Grund til at lægge Vægt paa at faa faste Regler ogsaa for Valgmenighedernes Organisation, og Ønskeligheden heraf synes at maatte gøre sig gældende med forøget Styrke, naar man — som foreslaaet i det samtidig med nærværende Lovforslag fremsatte Forslag til Lov om Menighedsraad — fremtidig vil give Sognemenighederne Adgang til at medvirke ved Valget af deres Præster.

De foranstaaende Betragtninger have ført Ministeriet til i nærværende Lovforslag at samle saa vidt muligt alle de organisatoriske Regler, der skulle gælde om Valgmenighederne, og som ordne deres Stilling indenfor Folkekirken, og man har herved tillige ment at kunne vinde det, ikke blot at give Valgmenighederne eller dem, der ønske at danne Valgmenigheder, en let overskuelig Forestilling om deres Stilling indenfor Folkekirken, men tillige at styrke deres egen og andres Bevidsthed om, at de ere *Menigheder indenfor denne*, væsentlig sluttede indenfor de samme Rammer som Sognemenighederne, kun med de Ændringer, som nødvendig følge af disse Menigheders særlige Beskaffenhed. Man vil i de her givne Regler finde mange Gentagelser af de Regler, der gælde for Sognemenighederne; men netop dette, har Ministeriet ment, bedst vil tjene det nysnævnte Formaal.

Af den efterstaaende Redegørelse for

Indholdet af Lovforslagets enkelte Paragraffer vil fremgaa, paa hvilke Punkter Lighederne med og paa hvilke Forskellighederne fra Sognemenighederne fremtræde.

Saaledes som § 1 er formuleret, har man søgt i højere Grad end Tilfældet var med Affattelsen af den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 1873, at lægge Vægten paa, at Menighedens *Dannelse* efter Medlemmernes og den af dem valgte Præsts eget Initiativ sker *indenfor Folkekirken*, og at det særlige ved den som Menighed, der kræver Udtrædelse af Sognemenigheden og Anerkendelse og Stadfæstelse af Kongen, kun er det, at det er en Valgmenighed, der ønskes dannet, en Menighed, hvor baade Menighedsmedlemmer og Præst fremgaa af frit Valg. Man har ment, at dette yderligere fremhæves ved, at denne almindelige Regel om Adgangen til Valgmenighedens Dannelse stilles op i en Paragraf for sig, medens Vilkaarene i øvrigt for Dannelsen først indeholdes i den følgende Paragraf.

Antallet af Menighedsmedlemmer, der skal til, for at en Valgmenighed overhovedet skal kunne kræves dannet, og de personlige Betingelser, som kræves opfyldte af dem, ere de samme som i Loven af 1873.

I § 2 gives Regler angaaende, hvad Ansøgningen om Valgmenighedens Dannelse skal indeholde.

At Ansøgningen skal indgives — og altsaa medunderskrives — af samtlige dem, af hvem Menigheden ønskes oprettet, kræves allerede efter den nugældende Lov. Ved at stille denne Fordring har man jo bl. a. ogsaa et Middel til at kontrollere, at det fornødne Antal Menighedsmedlemmer er til Stede.

Under Nr. 1 kræves Oplysninger om, at Ansøgerne opfylde de personlige Betingelser, som kræves efter § 1. Der udtales ikke noget om, hvorledes disse Oplysninger skulle meddeles; men foruden at de allerede delvis foreligge i Ansøgernes Underskrifter paa Andragendet, i alt Fald naar der til samme føjes Oplysning om Stilling og Bopæl, vil en Bekræftelse — f. Eks. ved Sogneraadsformanden i de paagældendes Hjem sogn eller af vedkommende Provst, saaledes som det allerede nu sædvanlig sker — være tilstrækkelig og ikke vanskeligt at erholde.

Af § 2, Nr. 2, svarer det første Led til § 1, Nr. 1 og 2 i Loven af 1873. De Fordringer, der her stilles til Kirkebygnin-